

døbe Øre til i Moderlandet. Derfor er det ikke saa underligt, at Kolonialraadet siger: „Maa, hvad saa, lad saa Moderlandet betale.“ Det var altsaa en Vej, ad hvilken der dog vistnok kunde gøres adskilligt, at indskrænke den kostbare Administration. Det sigte de selv dernede, og maaske maa antage, at Kolonialraadet, især naar det et enigt, giver en paalidelig Kundskab om Forholdene. — Det forekommer mig ogsaa aldeles urigtigt at blive ved med at opholde en Produktionsmaade, som ikke længere kan betale sig. Det er vel aldeles sikkert, at Sukkeravlen derovre, i alt Fald ikke for Tiden, kan betale sig og derfor egentlig burde ophøre. — Endvidere er Forholdet paa St. Thomas det, at da Den ikke mere har den Betydning, den tidligere har haft for Skibsfarten, har den tabt Indtægten derved, og derfor maa Næringsvejene ogsaa der forandres og Befolkningen se at rette sig efter Forholdene. Det ere vi nødt til paa andre Punkter her i Danmark. Da vi ikke kunde sælge Korn længere, vare vi nødt til at staa om i andre Produktionsmaader; hvad vare vi ellers blevne til under de nuværende Kornpriser? Men i Vestindien bliver man ved paa den samme Maade. Paa den meget frugtbare Jordbund vil man blive ved med at drage Sukker frem af Rørene, skønt Røerne have taget Magten. Desforuden bliver man ved med at oprettholde oven i Købet den kostbare Administration, af hvilken jeg nu har tilladt mig at nævne enkelte Poster. — Jeg vil haabe, at det maa lykkes den højtærede nuværende Finansminister at gennemføre en Ordning af de vestindiske Ders Forhold, som kan give, om end ikke Balance — det kan vel ikke ventes for det første — saa dog det Forhold, at Underskudet bliver mindre og mindre. Det er jo vel bekendt, at for nogle Aar siden forelagde den daværende Minister et Lovforslag om, at Staten skulde bære Udgifterne ved deres Militær. Der kunde maaske have været nogen Grund dertil, men det vilde jo ikke have forslaaet nu. Om det Lovforslag, der ligger i Folketinget, siger Kolonialraadene, at det vil heller ikke forslaa, og det har dog en Underbalance af over $\frac{1}{2}$ Mill. for ikke at tale om, at der skal eftergives de 9 Mill. Man maa paa de vestindiske Ders vænne sig til at sætte Tæring efter Næring eller omvendt, og det forekommer mig ogsaa, at naar selve Raadene raabe paa, at Dersene ere for kostbart administrerede, saa var der god Grund for vort Ministerium til at følge de Anvisninger, som Raadet giver. — Jeg kan derfor ikke sige andet end, at den Bemærkning, som Statsrevisionen gør til denne Post, er særdeles vel begrundet og ogsaa

overensstemmende med Udtalelser i det andet Ting om Forholdene i Vestindien.

Jeg skal altsaa opfordre det høje Ting og særlig mine Meningsfæller — det skulde glæde mig, om andre ogsaa vilde følge mig paa den Vej — til at nægte at godkende Statsregnskabet for 1892—93.

Madsen-Mygdal: Den ærede Ordfører begyndte med at udtale, at det var temmelig unyttigt at komme ind paa en Forhandling om selve Hovedindstillingen, fordi han mente, at det var umuligt at opnaa en fælles Indstilling. Han vilde for sit Vedkommende ikke deltage i en saadan Forhandling, men vilde henvise til, hvad der tidligere var sagt i saa Henseende. Det ærede Mindretal begyndte med en noget lignende Betragtning, vilde heller ikke for sit Vedkommende komme videre ind paa de Grunde, som der kunde være til at nægte Godkendelsen af det foreliggende Statsregnskab, men henviste til tidligere Begrundelser. Naar jeg har forlangt Ordet, er det ikke, fordi jeg har tænkt paa at rejse nogen Forhandling om Indstillingerne eller om at opnaa en fælles Indstilling, det være langt fra min Tante at tænke paa slikt. Jeg vil blot sige, at jeg betragter det som givet, at det høje Ting meget godt ved, at jeg og mine Meningsfæller i dette Tilfælde stemme imod Godkendelsen af det foreliggende Statsregnskab, og Tinget kender ogsaa meget godt de Grunde, der bevæge os dertil, og jeg finder det derfor overflødig i mindste Maade at komme ind paa videre Betragtninger i saa Henseende. Jeg finder heller ikke Anledning til at komme ind paa at tale om Uoverensstemmelser mellem Statsregnskabet og de provisoriske Budgetter, thi det er for mig af mindre væsentlig Betydning, omtrent Høj som Lav, enten Regeringen har taget det paa den ene Konto eller den anden, og enten det staaer opført paa de provisoriske Budgetter eller paa Statsregnskaberne. En Undersøgelse i saa Henseende har meget lidt Interesse for mig. Naar jeg ikke desto mindre har forlangt Ordet, er det for at gøre nogle enkelte ganske korte Bemærkninger lige over for den Begrundelse, vi have hørt fra Mindretallet ogsaa i Betænkningen. Vi skulle i Dag opleve det Særlyd, at det ærede Mindretal og hans Meningsfæller og jeg og mine Meningsfæller stemme sammen. Det er noget nyt, som sjældent sker i denne Sal, thi Flertallet og Mindretallet pleje jo ellers at følges ganske kønt ad, men i Dag skulle vi maaske opleve det modsatte. Jeg antager imidlertid, at Regeringen ikke vil søle sig videre ilde berørt ved denne Om-